

ISKRE

marec 2007

LETNIK: 39 ŠTEVILKA: 2

IZDAJA: Škofijska gimnazija Vipava

Kazalo

Uvodnik	2
Zimski utrinek – jaslice	4
Športni dan	6
Drsanje v Piancavallu	7
Razmišljanja o postu	8
‘Baš je bilo dobro’	12
Duhovni vikend	15
Glasbeni abonma	16
Andreja Premrl	18
Sonja Čotar-Konrad	19
Že drugi pevski vikend našega zbora	20
Regijsko tekmovanje dijaških domov	21
Touching	23
I felt your look	23
Prevare, spletke in laži	25
DARILO	28
Kolofon	36

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Uvodnik

ISKRE

Iskre

inv. št.: K /

17429

Kašen teden nazaj sva s prijateljem zašla v zanimiv pogovor. Oba navdušena nad konstruktivno kritiko sva obdelala vse aktualne teme, ki so nama padle na pamet – od poduhovljenega predsednika Drnovška in »razkola« LDS, prek Saške Lendero in svetovnih ekoloških problemov, vmes še malo načrtov za poletje, nekaj misli o študiju ... nazadnje pa sva pristala pri ŠGV.

»Kako je kaj pri vas?« me je vprašal. Zaslíhal se je že naučeni slavospev škofijski – urejena, marljivi dijaki, prizadevni profesorji itd.

Poslušal me je z rahlo zaspanostjo in očitno mu moj odgovor ni zvenel preveč zanimivo, kajti hitro je preusmeril nit pogovora.

Ko sva se razšla, mi njegova reakcija še vedno ni dala miru. Resno me je zaskrbelo o iskrenosti moje trditve.

Zadnje čase namreč ugotavljam, da se moji ideali o ŠGV rušijo. Marljivi dijaki?! Pri nas očitno ne ... Še teh nekaj prispevkov za šolsko glasilo moramo brskati iz vseh kotov, pravzaprav prositi, da se kaj napiše, kljub temu da so Iskre nenazadnje skupen projekt.

Marsikatero interesne dejavnosti le redko zdržijo do konca leta, nenapisano pravilo pa je, da že tam nekje do januarja odpade približno polovica udeležencev.

Z vstopom v Evropsko unijo se dijakom odpirajo znatne možnosti sodelovanja v

vseslovenskem in celo evropskem merilu. Jih izkoristimo?

Pred vpisom na ŠGV je bila to zame šola ambicioznih in motiviranih ljudi. Danes pa ...

Udobje vsakdana na ŠGV je sicer zelo prijetno, vendar pa se moramo zavedati, da bomo prav kmalu vrženi v realno (!?) življenje, kjer nam bo pomagala le lastna iznajdljivost in delavnost.

Čeprav zveni ta sestavek kot kritika, ni to njegov poglavitni namen. Predvsem želim vzpodbuditi dijake (pa tudi profesorje), da se zavejo lastne vrednosti in sposobnosti ter izkoristijo možnosti, ki jim jih ponuja šolanje na škofijski gimnaziji.

ŠGV-JEVCI! Zajemite mladost s polnimi pljuči, začutite pomlad, ki nas že vse preveva v tem toplém marcu in si vtrite pot v uspešno prihodnost!

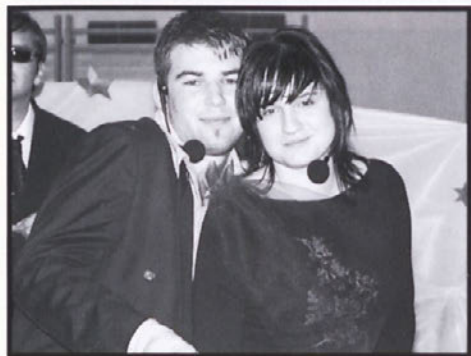
Uredništvo

P.S. Pa na kakšen prispevek za Iskre nikar ne pozabite, vsakega bomo veseli!

SEMENTSKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Miklavževanje

Na Miklavževo sredo smo imeli v naši telovadnici tradicionalno miklavževanje, ki ga pripravijo maturanti. Letos so mu dali naslov Tistega Miklavževega večera – bilo je parodija na nedeljsko televizijsko oddajo. Žrebci so se spremenili v »hitre rebce«, ki so jih predstavljali: gospod rektor, vodja dijaškega doma in svetovalni delavec – vse so zelo prepričljivo upodobili maturanti. Glasbeni dvoboj se je prelevil v tekmovanje med karikiranimi profesorji oziroma razredniki. Vmes so se odvijale točke vseh nižjih letnikov kot »bitka netalentov«. Letos je bilo že

veliko prispevkov pripravljenih vnaprej (filmčki s sporočilom). Tudi maturanti so precej profesorjev predstavili s pomočjo posnetkov. Nekateri so bili zelo dobro igrani, režirani in montirani, ne smemo pa zanemariti »v živo« odigranih skečev. Tudi profesorji so se potrudili, čeprav so letošnji skeč preveč razvlekli.

Program, ki se je odvijal več kot dve uri, je bil zelo bogat, ves čas so bili voditeljska in drugim nastopajočim na razpolago tudi angelčki in zelo črni hudiči ...

Glavni namen miklavževanja je pokazati, da profesorji niso tako pridni, kot

zgleda, kratka, to je priložnost, da si jih dijaki privoščimo. Zato Miklavž, ki pride na koncu prireditve, razdeli simbolična darila delavcem šole in gostom iz Zavoda Janka Premrla Vojka ... No, profesorji in dijaki dobimo posladek že zjutraj v svojih mučilnicah.

Omenim naj še, da vsako leto ob tej priložnosti zberemo vsoto denarja, ki ga namenimo pomoči potrebnim. Letos so se organizatorji odločili, da jo bomo namenili za potrebe Slomškove ustanove – sklada, ki pomaga socialno šibkejšim dijakom plačevati del stroškov šolanja.

Zimski utrinek – jaslice

Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, luč moji stezi.

Pod tem geslom je potekalo letošnje, že drugo tekmovanje za izbor najlepših razrednih jaslic. Vsi letniki so se seveda z vsvo resnostjo vrgli v to tekmovanje in po svojih najboljših močeh interpretirali temo natečaja. In glede na ocene komisije so se vsi odlično odrezali, saj so bile razlike minimalne.

Lani je zmagal le en razred (lanski 2. a), letos pa sta si naslov najlepših jaslic in glavno nagrado (pico) razdelila dva razreda – lanski uspeh je ponovil 3. a, ki se mu je pridružil 2. b.

Za zmago je bila potrebna seveda dobra interpretacija teme, estetski videz in nenazadnje tudi ustna predstavitev. Kako pa so predstavniki zmagovalnih razredov predstavili svoje jaslice, sledi v nadaljevanju.

Predstavitev jaslic 2. b

Letošnje leto je posvečeno Svetemu pismu. Bog se nam najbolj otipljivo kaže v Božji besedi, ki prihaja do nas iz Svetega

pisma. Zato smo štalico naredili iz Knjige knjig, ki nam prikazuje Božje poslanstvo. "Tvoja beseda je svetilka mojim nogam ..." Geslo smo oblikovali v obliki poti, ki nas včasih po ovinkih vodi do Jezusa. "... luč moji stezi." Ko pa ne najdemo prave poti, nam Njegovo budno oko pokaže priprto okno, ki ga zaradi zaprtih vrat nismo opazili.

Predstavitev jaslic 3. a

Vrh naših jaslic je predstavljal hlevček s sveto družino. Ta je bil v obliki sveče, ki je predstavljal vera, ob hlevčku je bilo sidro

– upanje, za hlevčkom pa srce – ljubezen. Hlevček je stal na vrhu, kar pomeni, da je Bog najvišji, saj brez njega ne bi bilo niti sveta. To smo ponazorili z zvezdo repatico, ki je ležala pred hlevčkom. Pod štalico se je razprostiralo mesto Betlehem, ode-to v črno pregrinjalo, ki je predstavljalo temo. Po mestu pa so bili kot nasprotje temi posuti koščki stekla, ki so predstavljali ljudi, ki smo kot steklo. Sami od sebe ne svetimo, lahko pa gre Božja luč preko

nas do ostalih ljudi, kar so predstavljale svečke, razprostrte po mestu. Ob stekelcih so bili tudi listki, na katerih so bili napisani odlomki iz Svetega pisma, tisti, ki nas osebno najbolj nagovorijo in nam kažejo pot v življenju.

Letos je bil ta natečaj še bolj sprejet kot

leto poprej. Zato se že vnaprej veselimo naslednjega leta, ko bo, upamo, potekalo tretje, tradicionalno tekmovanje, saj med in v razrede prinaša še več božičnega vzdušja, radosti in zavedanja, da nam je Bog blizu in nas ima rad.

CA

Praznik Kristusa Kralja

Zadnjo nedeljo v novembru, natančneje na nedeljo Kristusa kralja, je bilo v dijaškem domu Škofijske gimnazije Vipava še posebej veselo vzdušje. Obeležili smo namreč hišni praznik.

Nekaj po 16. uri smo se dijaki, starši in vzgojitelji zbrali v domskih prostorih. Pridružila se nam je tudi večina profesorjev, g. ravnatelj in g. rektor, ki so bili staršem na razpolago za pogovor. Poleg tega je bila na ogled tudi razstava fotografij nekaterih domskih dijakov. Okrog sedmih smo se vsi skupaj odpravili v župnijsko cerkev v Vipavi, kjer smo imeli krajšo pevsko vajo, da smo, predvsem starše, se razume, naučili nekaj novih

mladinskih pesmi in se tako pripravili na sveto mašo. Sodelovali smo s pesmijo in besedo – Bogu smo izrekli svoje prošnje in zahvale, drug drugemu pa smo podarili iskren stisk roke in prijazno misel. Žal med nami ni bilo škofa Metoda Piriha, ki pa se nam je čez dva tedna oddolžil z obiskom na praznik Marijinega rojstva. Po maši smo se vrnili v dom. Ob bogato obloženih mizah smo dijaki, delavci šole in starši nadaljevali v živahnem druženju, dokler nas ni zvonjenje opozorilo na pozno uro in tako zaključilo prijeten večer.

Športni dan

V torek, 16. januarja, smo imeli dijaki Škofjske gimnazije Vipava športni dan. Nekateri so ga preživel na smučeh v Zoncolanu v Italiji, drugi na drsalkah v Piancavallu, plavalci so se odpravili v Ljubljano v vodno mesto Atlantis, najbolj

pridni pa na pohod. Slednjim je nekoliko nagajalo slabo vreme.

Smučarji so ob čudovitem sončnem vremenu uživali v prijetni smuki po urejenih in raznolikih progah italijanskega smučišča in se utrujeni pozno vrnili

domov.

Naše vodne duše so si v Ljubljani lahko privoščile veliko različnih atrakcij. Za bolj umirjene so bile na voljo razne vodne masaže, za tiste »ta divje« pa spuščanje po toboganih. Pravijo, da je bilo zelo vroče. Nadobudni drsalci so zmrzovali v ledeni dvorani Piancavalla. Bilo je lepo, toda dan je hitro minil.

Maja, 2. c

Pohod

Nekateri dijaki smo si za športni dan izbrali pohod na Sv. Socerb. Zjutraj nas je avtobus odpeljal do Podrage, kjer smo v počasnem tempu začeli našo pot proti vrhu. Vzpon je minil precej hitro, predvsem zaradi zgodovinskih opisov okoliških krajev ter otroških spominov prof. Bogomirja Trošta in Andreja Volka. Na vrhu smo se malce spočili v obnov-

ljeni cerkvici, novih moči pa nam je vlila čokolada prof. Trošta (zdaj veste, kam se odpraviti na športni dan naslednje leto). Po vpisu v planinsko knjigo smo se peš vrnili v Vipavo. Takoj smo seveda odhiteli k Marjanci, kjer smo ob skodelici kave še enkrat podoživeli dogodke tistega dne.

Ana Trobec, 3. a

Drsanje v Piancavallu

V torek, 16. januarja 2007, smo imeli dijaki Škofjske gimnazije Vipava športni dan. Nekateri smo ga preživeli na drsalkah v Piancavallu. Bilo je zelo zanimivo toda precej hladno. Vendar smo se hitro ogreli, tako da nas niti mraz ni pregnal iz ledeno mrzle dvorane. Dve uri smo vztrajno drsali in se učili različnih akrobacij. Seveda brez padcev ne gre, vendar smo najbolj pogumni vztrajali in bili na koncu kot pravi profesionalci.

Maja, 2. c

Proslava ob kulturnem prazniku

Kot vsako leto smo se tudi ob letošnjem kulturnem prazniku vsi dijaki in profesorji Škofjske gimnazije Vipava zbrali v telovadnici, kjer smo se spomnili obletnice smrti našega največjega pesnika Franceta Prešerna ter se prepustili kulturnemu programu.

Rdečo nit proslave je predstavljalo Sveto pismo, ki je pomemben del v zgodovini človeške kulture. Tej »knjigi vseh knjig« je posvečeno tudi letošnje leto 2007.

Uvod je pripadel mešanemu mladinskemu pevskemu zboru, ki je ob spremljavi pihalnega orkestra naše šole zapel Zdravljico. Sledili so recitatorji s citati iz Svetega pisma, vendar so nas presenetili z branjem v svetopisemskih jezikih in ne slovenščini kot smo bili do sedaj vajeni. Tako smo lahko prisluhnili hebrejščini, grščini, latinščini in aramejščini.

Osrednji del programa pa je pripadel dveh gostoma – koprskemu pomožnemu škofu Juriju Bizjaku in prof. Janezu Zupe- tu, znanima poznavalcema in prevajalce-

ma Svetega pisma. Opisala sta nam svoja doživljanja ob soočanju s prevajalskim delom in nam poskusila razložiti, kako

naj Sveto pismo pravilno dojemamo. Pogovor je obogatil mešani pevski zbor z izvedbo Visoke pesmi (ki jo je prevedel prav prof. Janez Zupet) in ritmične-duhovne Oče, dobri oče. Sodelovali so tudi posamezni dijaki s petjem in igranjem instrumentov.

Dobro uro trajajoča proslava je kmalu minila in obogateni s prijetnimi zvoki glasbe ter s kakšno zanimivostjo več o Svetem pismu smo odhajali na enodnevni oddih domov.

Razmišljanja o postu

Post letos doživljam na več »ravneh«. O postu se pogovarjamo v družini, domači župniji, šoli in dijaškem domu, seveda pa tudi sama razmišljam o tem času. Mislim, da je post odlična priložnost, da se poglobimo sami vase in poskušamo izboljšati svoje življenje. Prav pa je, da se v postnem času ozremo tudi navzven, na prijatelje in znance, ljudi, ki so potrebni naše pomoči. Skratka – osvežimo odnose s soljudmi in tudi sami s sabo.

Post je hrana za dušo, pomaga zdravju, koristen je v vseh pogledih, ne le v verskem. Pred časom sem slišal naslednjo zgodbo.

Po ulici hodi duhovnik in nenadoma ga ustavi mož in reče: »Denar ali življenje!« Duhovnik odpne suknjo in vzame denar-

nico, takrat pa tat opazi, koga ima pred sabo, zato se mu opraviči in vrne denar-nico. Duhovnik mu ponudi cigareto, tat pa odgovori: »Ne, hvala, v postnem času ne kadim.«

Cerkev nam v postnem času da priložnost za letno očiščenje in osebno rast. V današnji družbi odpoved mesu pomeni zdravo prehranjevanje in ne posta. Zato lahko post izkoristimo za poglobljanje vase in popravljanje naših napak. Seveda se lahko tega lotimo v kateremkoli letnem času. Dobra stran postnega časa pa je postno vzdušje, zato nam gre odpovedovanje lažje. Sicer pa se mi zdi, da zelo malo mladih vzame post resno, mimo večine gre kot veter.

Post je čas priprave na praznovanje Jezusovega vstajenja. To je poseben praznik, saj prinaša upanje in vero v zmago dobrega. Da pa lahko največji praznik res v polnosti doživimo, je zelo pomembno, kako se nanj pripravimo. V štiridesetdnevnem postnem času ima pomembno vlogo molitev. Branje Svetega pisma mora postati še bolj živo pričevanje božje dobrote do človeka. V prilikah, legendah in drugih zgodbah se kažejo človeške napake in nesposobnosti, nad njimi pa očetovsko odpuščanje in zvestoba Boga. V postu je pomembno tudi, da ne postavljamo v ospredje telesnih potreb in drugih želja, temveč jih poskušamo podrediti volji duha. Tretji steber postnega časa so dobra dela. Pomoč ljudem v materialni stiski, prijazen nasmeh neznanцу na ulici, pogovor z nekom, ki ne najde izhoda iz svojega položaja, ne smejo biti prezrti. Tako v postnem času rastemo in duhovno zorimo, da lahko na veliko noč tudi mi v radosti prepevamo: »Kristus je vstal!«

Kaj mi pomeni post? Ne dojemam ga kot čas, ko ne smem jesti mesa. Post mi pomeni čas, ko se odrečem nečemu, kar mi je všeč, vendar pa bi lahko brez tega vseeno »preživela«. Čeprav se včasih težko zadržim, sem na koncu posta ponosna nase in nikoli mi ni žal, da sem se odločila za odpoved nečemu.

Post mi pomeni veliko. Je čas, ko se poskušam čim bolj duhovno poglobiti in prenoviti, na nek način začeti znova, odpovedati se skušnjavam in najti pravi

smisel življenja.

Post. Čas, ko se odpovemo mesu, kakšni sladki stvari, morda grdim navadam. Čas, ko premagujemo samega sebe. Ali je premagovanje samo to, da ne uživamo določenih materialnih dobrin? Modra bi morali pomisliti, kaj je primarni pomen posta. V postnem času se spominjamo Jezusa, ki se je daroval za nas. In morda bi morali to storiti tudi mi. Darovati se za druge. Premagati se na način, ki ne bo dober samo za nas, ampak tudi za drugega. In to je po mojem mnenju post v polnem pomenu besede.

Post je čas, ko si običajno vzamemo nekaj trenutkov zase, da pokukamo za zaveso naših src in se odpovemo početju ter stvarim, ki nam v vsakdanjem življenju obljublajo ugodje, nas osrečujejo, veselijo, razvajajo. To je čas, ko premagujemo sami sebe, da ne bi podlegli zapeljivim skušnjavam, in čas, ko večkrat poglobljeno razmišljamo ter pričakujemo čas Kristusovega vstajenja.

Urša Mali

Tokrat vam kot di(v)jakinjo predstavljamo Uršo Mali, dijakinjo 4. letnika. Ker se bliža čas težkih odločitev za letošnje maturante, torej čas vpisov na fakultete, smo jo povabili na pogovor, saj je ena izmed redkih, ki svoje študijske poti ne bo nadaljevala v Sloveniji, pač pa v tujini.

Kako si prišla na idejo za študij v tujini?

Sprva sem si želela študirati na Dunaju. Nato pa sem na enem izmed tečajev nemščine, ki sem se ga udeležila, izvedela za možnost študija medicine v Gradcu. Predlagala mi ga je ena izmed avstrijskih voditeljic tečaja in tako se je pravzaprav vse skupaj začelo.

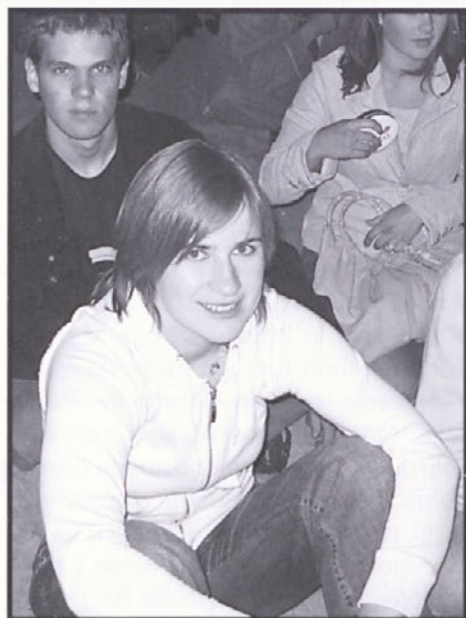
Kaj je glavni razlog, da nisi izbrala (oziroma niti izbirala) med slovenskimi fakultetami?

Rada odkrivam nove možnosti, vseč so mi potovanja, spoznavanje novih prijateljev ... Poleg tega pa so tuje fakultete bolj uveljavljene.

Kje si iskala informacije?

Informacije sem sprva iskala na internetu, že v tretjem letniku pa sem se tudi udeležila informativnega dne na univerzi v Gradcu. V 4. letniku je za to namreč že prepozno, Avstrija ima drugačno zakonodajo glede vpisa in v času informativnih dni v Sloveniji je tam že treba oddati prijavo.

Kar veliko sem »težila« tudi tamkajšnji

info službi, da sem dobila podatke, ki sem jih potrebovala. Preko forumov, ki povezujejo slovenske študente v tujini, sem navezala stike s tistimi, ki študirajo v Avstriji. Takšna organizacija je npr. ADFutura, ki skrbi tudi za obveščanje o študiju v tujih državah ter razpisuje štipendije. Stik sem navezala z organizacijo slovenskih študentov v Gradcu, s študenti na Dunaju ... Študenti so še najbolj verodostojen vir pri pridobivanju informacij in bodočim kolegom radi pomagajo. Sicer pa je število slovenskih študentov v Avstriji precej nizko. 75% mest je namreč rezerviranih za domače študente, 20% pa za študente iz Evropske unije. Zaradi velikega navala na fakultete prihaja do prostorske stiske. Dejansko bi lahko povzela, da je vodilo

pri vpisu »znajdi se, kot veš in znaš«.

Kako poteka vpisni postopek?

Prvi korak predstavlja elektronska prijava, ki je resda samo okvirna, vendar brez nje ni mogoče nadaljevanje vpisnega postopka. Do konca aprila imam čas, da pošljem nekakšno »mottivation letter«, ki bo vključevalo vse moje podatke, kratek življenjepis, želje in cilje ...

Nato si povabljen na razgovor. Julija pa so sprejemni izpiti iz vseh štirih naravoslovnih predmetov (fizika, kemija, biologija in matematika). Na podlagi tega jih od povprečno 2000 vpisanih sprejmejo 320. Sprejemne izpite se opravlja v nemščini. V primeru, da te sprejmejo, pa moraš znanje jezika dodatno dokazati s certifikatom. Ta izgleda kot malo težja matura iz nemščine.

Ob začetku šolanja na fakulteti smatrajo, da so sprejemni izpiti že nekakšen prvi izpit in znanje le še nadgrajujejo, kar pomeni hitrejše nadaljevanje študija.

Kaj bi izpostavila kot najzahtevnejše v postopku vpisovanja?

Zagotovo »sprejemce«.

Kaj pa jezikovne ovire? Kako boš dokazala svoje znanje nemščine?

Omenila sem že certifikat, na katerega se pospešeno pripravljam, obiskujem intenziven tečaj v Ljubljani. Sicer pa se nemščino učim že od male šole, udeležila sem se nekaj tečajev in v Avstriji tudi delala. Seveda bi mi bilo veliko lažje, če bi poučevali ta jezik tudi na naši šoli, saj

moram zdaj obiskovati maturitetni tečaj na gimnaziji v Ajdovščini. Vendar pa tudi to ni dovolj, veliko stvari moram predelati sama ...

Kakšni so stroški takega študija? Kot že vemo, si s slovenskimi štipendijami kaj veliko ne moremo pomagati. Kje iskati finančno podporo?

Sama šolnina znaša približno 700 evrov na študijsko leto. Zraven pa moramo prišteti še stroške stanovanja, hrane, zavarovanja ...

Ker se bolj splača najem privatnega stanovanja kot sobe v dijaškem domu, sem se odločila za prvo možnost. Finančne ugodnosti imajo npr. športniki (tako je tudi v ZDA), kot cenovna ugodna rešitev so za marsikoga tudi katoliški domovi.

Upam, da bom obdržala Zoisovo štipendijo, vendar jo navadno študentom, ki študirajo v tujini smer, za katero obstaja slovenska fakulteta, odvzamejo. Drugače pa znaša nekaj čez 80.000 SIT. Lahko pa tudi na sami fakulteti Avstriji zaprosiš za posebno štipendijo.

Kaj bi izpostavila kot glavne prednosti študija v tujini?

Vsekakor bolj moderen faks, z odličnimi pogoji za delo. Medicinska fakulteta v Gradcu je bila zgrajena 3 leta nazaj in je odlično opremljena, v njej je laboratorij, kjer raziskujejo strokovnjaki iz cele Evrope, hranijo veliko mokrih preparatov ... Naučiš se jezika, spoznaš nove kraje in ljudi ... Po koncu študija imaš mnogo bolj odprte možnosti za službo.

Glavna prednost pred načinom poučevanja v Sloveniji je poudarek na praksi, ne le goli teoriji. Študentje se že v prvem letniku soočajo s pacienti. Stomatologi imajo npr. ob koncu študija že 2000 ur prakse!

Diploma je priznana po večini evropskih težav, v Sloveniji pa so s tem še težave.

Si želiš ostati v tujini, ko končaš študij?

Ali načrtuješ vrnitev domov? Vemo namreč, da v tujini fakultete včasih kar same priskrbijo službo za svoje diplomante, kar se v Sloveniji ne dogaja.

O tem še ne razmišljam zares, če pa se mi bo ponudila dobra možnost za delo, bom ostala v Avstriji. Še posebej tisti bolj uspešni študenti imajo možnosti za zelo dobre zaposlitve.

'Baš je bilo dobro'

V četrtek, 28. decembra 2006, je ob petih zjutraj z vipavskega avtobusnega postajališča odpeljal avtobus, eden izmed mnogih tistega dne, ki je imel za ciljno destinacijo Zagreb. Mladi iz cele Evrope smo se namreč zbrali na evropskem no-voletnem srečanju mladih, ki ga organizira skupnost bratov iz Taizeja.

Ko smo po triurni vožnji le prišli v Zagreb, so nas slovenski prostovoljci, ki so na srečanje prišli že nekaj dni prej, prijazno pozdravili in nas napotili do sprejemnega centra. Tam smo se razdelili po župnijah, dobili zemljevid mesta, bone za hrano na glavnem prizorišču in vozovnico za glavna prevozna sredstva v Zagrebu. Sošolke Helena, Katja ter jaz smo bile skupaj še z nekaterimi drugimi mladimi iz Slovenije dodeljene v župnijo Sv. družine. V župniji so nas sprejeli zelo velikodušno, kar je bil tudi začetek rušenja stereotipov o Hrvatih, ki nam jih mediji in politika vztrajno vsiljujejo. Čez nekaj časa sta po nas tri prišla Ivan in njegovo dekle Maja ter nas z avtom odpeljala do Ivanove mame, gospe Ljubi-

ce, kjer smo v času srečanja živele. Ker je gospa Ljubica v času našega sprejemanja po družinah delala, sta za naše udobje poskrbela njen sin in Maja, ki sta nam razkazala stanovanje in ponudila kosilo. Ko sta se čez nekaj časa odpravila, sta nam pustila ključe Ljubičinega stanovanja z razlago, da se lahko v stanovanje vrnemo, kadar želimo. Dejstvo, da je gospa Ljubica pustila ključe svojega stanovanja trem popolnim neznančkam, je še bolj utrdilo zaupanje v naše 'sosedo'.

Ko smo se odpočile od poti, smo se z metrojem odpravile na Velesajam – glavno prizorišče Taizejskega srečanja. Tam so bile ogromne hale, v katerih so vsak dan potekale delavnice, večerne molitve in maše, delila sta se kosilo in večerja, ena

hala je bila namenjena tudi tišini in osebnemu premišljevanju. Ko smo izvedele, da tistega dne ne bo večerje še dobri dve uri, smo se odločile, da si gremo ogledat center Zagreba. Z metrojem, ki je bil še naslednje štiri dni naše glavno prevozno sredstvo, smo se odpeljale do glavnega trga, Trga bana Josipa Jelačića. Tam se je trlo mladih iz vse Evrope, navdušenih nad lepoto glavnega mesta Hrvaške. Tudi sporazumevanje in navezovanje stikov nam ni delalo težav. Če smo le slišali pogovor v drugačnem jeziku, smo vprašali: »Taize?« in mladina, najverjetneje iz čisto drugega konca Evrope, je prijazno hitela prikimavati in se predstavljati.

Čas za kratko občudovanje glavnega trga, ki je z bogato okrasitvijo malo spominjal tudi na praznično Ljubljano, je minil zelo hitro in na vrsti je bila naša prva večerja. V hali, kjer smo dobili večerjo, je hrano razdeljevalo in pospravljalo veliko mladih prostovoljcev, ki so skrbeli za red, čistočo in strpnost pri delitvi hrane. Končno smo lahko okusile 'tradicionalno Taizejsko specialiteto' – konzerva pasulja s kruhom, jabolko in voda. Če bi dobili tako večerjo na mizo doma, bi se najverjetneje zmrdovali in jo takoj odklonili. V Zagrebu pa smo jo v prijateljskem duhu in v misli na vse tiste, ki so se potrudili in priskrbeli večerjo, brez pripomb pojedli. Po večerji pa je sledila še večerna molitev; petje Taizejskih pesmi in premišljevanje ob branju pisma iz Kolkate, ki ga je napisal sedanji predstojnik Taizejskih bratov, brat Alois.

Ko smo okoli desetih zvečer prijetno utrujene prišle v naš začasni dom, smo se končno spoznale z našo gostiteljico Ljubico, ki je bila v času našega bivanja izjemno prijazna, gostoljubna in zelo ko-

munikativna. Ob kozarčku makedonskega vina, njenega najljubšega, je čas kar prehitro mineval. Gospa Ljubica nam je opisovala razmere v šolstvu, pravi in druge aktualne zadeve v njeni državi v hrvaščini, me pa smo ji odgovarjale in ji predstavljale našo kulturo in običaje v slovenščini. Skozi celotno bivanje pri tej prijazni gospe, smo ugotovile, da je Ljubica nasploh

najbolj priljubljena soseda v bloku, v katerem živi. K njej so na kavo preko cellega dne prihajali vsi sosedje, sodelavci in drugi prijatelji, pa naj so bili katoličani ali Judje. Tudi skozi njen način življenja smo se učile o dobrosrčnosti in strpnosti Hrvatov. Ko smo se pri enem izmed obrokov, ki nam jih je Ljubica radodarno kuhala in nam zato sploh ni bilo potrebno jesti na Velesajmu, govorili o nesporazumih med Slovencih in Hrvatih, je Ljubica rekla, da obstajajo pri vsakem narodu hudobni

in nestrpni ljudje, ki ne sprejemajo ljudi, ki živijo čez mejo njegove domovine in ravno take ljudi mediji tudi prikazujejo ter jih enačijo s celotnim narodom. V resnici pa je velika večina ljudi dobrih in odprtih do drugačnih.

Dnevi so nam v Zagrebu minevali zelo hitro, prehitro. Vendar smo si v petih dneh lahko ogledale glavne zagrebške znamenitosti, od glavnega trga, tržnice Dolaca, Kaptola, Markovega trga s hrvaškim Saborjem, zagrebške đamije, katedrale Marijinega vnebovzeta, hrvaškega narodnega gledališča, Komedije (ja, mi imamo Dramo, oni pa Komedijo), do Sljemena, kjer poteka vsakoletno smučarsko tekmovanje Snežna kraljica. Ker je Sljeme precej dvignjen hrib nad Zagrebom, sta nas do tja odpeljala Ivan in Maja in nam po poti pokazala še vse zagrebške šole in fakultete, najbolj znane bare, parke in sprehajališča.

Na Silvestrovo smo odšle še na zadnji pohod po mestu in si ogledale muzej Mimara, kjer smo imele kot udeleženske Taizejskega srečanja 15 % popust. Tako je bilo poskrbljeno tudi za umetniške duše, saj smo si lahko poleg kitajske in perzijske umetnosti, ogledale tudi mojstrovine Van Dycka.

Za kosilo nas je gospa Ljubica prijetno presenetila s sarmo in žganci, ki so bili odlični ter s povabilom na silvestrsko večerjo h Majinim staršem. Povabilo smo seveda sprejele, za kar nam ni bilo žal. Majini starši, Maja, Ivan, Ljubica ter ostarela teta Zlata so nam s toplim sprejemom, okusno večerjo (jedli smo odojka) in sproščenostjo pripravili enega izmed najlepših silvestrskih večerov do zdaj. Kar naenkrat smo ugotovili, da je le še dvaj-

set minut do novega leta in da bi morale me tri že 40 minut moliti za mir in edinost na svetu v župnijski cerkvi. Ivan in Maja, tudi dolgoletna udeleženca Taizejskih srečanj, sta nam predlagala, da novo leto pričakamo na glavnem trgu, nato pa z mladimi iz župnije nazdravimo na festivalu narodov. Tako smo ob veličastnem ognjemetu in hrvaški glasbi dočakale leto 2007 kar na trgu Josipa Jelačića, kasneje pa smo se odpravile še v šolo, kjer je potekal festival narodov. Vsaka država se je predstavila s svojim tradicionalnim plesom (Slovenci smo zaplesali polko), nato je sledila zabava do jutranjih ur.

Prvi januar je naznanjal našo vrnitev v Slovenijo. Ob slovesu nam je bilo zelo težko, saj smo spoznale nekaj izjemnih ljudi, ki jih ne bomo nikoli pozabile.

Gospa Ljubica nam je, ko smo se poslavljale, ponudila prosto sobo, kadarkoli bomo prišle v Zagreb ter nam v dar poleg drugih daril poklonila tudi zgoščenko s hrvaškimi božičnimi pesmimi. Te smo se v Zagrebu dodobra naučile, saj je Ljubica tudi po več ur vrtela isto pesem, ki ji je bila všeč. 'Božič dolazi' je kmalu postala tudi naša najljubša božična pesem.

Avtobus je ob petih odpeljal izpred Velešajma, prizorišča, kjer smo v preteklih dneh spoznavale sporočilo Taizejskih bratov – vesoljne, bratske edinosti v duhu veselja in sprave.

Preden smo se poslovili še od slovenskih prijateljev in počasi, polni zaupanja, da lahko skupaj zgradimo boljši svet, krenili vsak proti svojim letošnjim izzivom, smo si obljubili, da se vidimo tudi naslednje leto. V Ženevi.

Marjeta Hrvatin, 3. a

(Duh)ovc – 2. a

Za devetimi gorami in devetimi vodami smo mi – 2. a. In 15. 11. 2006 smo se odpravili z avtobusom v Log pod Mangartom na naš drugi skupni duhovni vikend. Kot vedno je po prihodu najprej sledilo izbiranje prostorov, v katerih smo preživeli predvsem nočne urice, razdelitev v skupine in izbira ljudi, ki so skrbeli, da nismo shirali.

Rdeča nit duhovnega vikenda je bila spoznavanje sebe v preteklosti, sedanosti in prihodnosti ob Mojzesovi zgodbi. Med skupnim pogovorom smo se kot razred zelo povezali in bilo je čutiti, da smo postali celota, ki skupaj bije in

diha. Tudi prijateljske vezi med nami so postale močnejše, veliko smo si zaupali in izvedeli marsikaj novega. Vsak večer smo imeli tudi sveto mašo, ki smo jo obogatili s prepevanjem, lastnimi prošnjami, uvodi in zahvalami. V petek zvečer se nam je pridružila tudi naša razredničarka, ki je z nami preživela en dan in tako smo tudi mi dobili priliko, da jo bolje spoznamo. V prostem času smo veliko peli, igrali karte, se sprehajali, tuširali ... Naši kuharji pa so poskrbeli, da smo dobro in obilno jedli. V glavnem, bilo je super!

Katja Lapanje, 2. a

Duhovni vikend

Dijaki 2. c smo duhovni vikend preživeli v Logu pod Mangartom, kjer smo uživali v prijetni zimski idili in odkrivali skrivnosti sebe ter ostalih sošolcev.

Vreme nam je bilo zelo naklonjeno in čeprav je bilo malo snega, smo bili nekateri »fajn naribani« v njem. Imeli smo se super in vse tri dni nas je spremljalo prekrasno sonce.

Kuharji smo ostale sošolce presenetili s »specialitetami drugega C« in tudi tisti, ki so najbolj dvomili v naše sposobnosti, so jih na koncu pohvalili.

Bistvo vikenda pa je bilo spoznavanje in odkrivanje sebe ob zgodbi Mojzesovega življenja. Pogovori, ki so potekali dvakrat na dan, so bili zelo zanimivi, nekateri

smešni, drugi zelo čustveni skratka zelo produktivni. Mislim, da je vsak od nas odnesel nekaj dobrega zase.

Maja, 2. c

Predavanje o svetopisemskih deželah

V drugem tednu adventa smo v dijaškem domu gostili več kot desetkratnega obiskovalca Svete dežele, odličnega poznavalca latinščine in grščine, duhovnika in med drugim verjetno tudi najzabavnejšega profesorja na šoli – g. Bogomira Trošta.

Prav zaradi številnih potovanj v kraje, kjer je prebival Jezus, smo ga povabili, naj nam v času pričakovanja Kristusovega rojstva predstavi kraje, ki so povezani s tem dogodkom.

Tako smo se s pomočjo številnih fotografij podali na popotovanje po Izraelu, nekdanji Judeji in Galileji. Profesor Trošt nam je na duhovit način predstavil Nazaret, Marijin in Jožefov domači kraj, Ain Karim, kjer je prebivala Marijina teta Elizabeta, Jeruzalem in Betlehem, kraj Jezusovega rojstva.

Svoje predavanje je povezal s citati iz Svetega pisma, ki smo jih lahko s pomočjo slik še globlje doživeli.

Zasluzeni aplavz ob koncu predstavitve

je pričal, da nas je profesor navdušil in tako se že dogovarjamo za novo predavanje v postnem času.

Glasbeni abonma

V ponedeljek, 26. februarja, smo se odpravili na glasbeni abonma. Obetal se nam je večer poln profesionalnega petja, saj je bila povabljen najboljša slovenska mezzosopranistka Marjana Lipovšek. S seboj je pripeljala basista Alfreda Burgstallerja, spremljal pa ju je pa je pianist Anthony Spiri. Pela sta originalne

pesmi Dvoraka, Mozarta, Čajkovskega, Bhramsa, Schummana in Marijana Lipovška. Predstavila sta nam tako njihove solistične pesmi kot tudi duete. V svoj glas sta položila delček sebe, kar sta nam pokazala tudi z mimiko obraza in rok. Ljudje so bili navdušeni, stoje so jima ploskali ter hoteli še in še dodatkov. Kot

predzadnjo sta nam zapela pesem, ki jo je napisal Marjanin oče in je tu doživela krstno izvedbo.

Glasbeni večer je bil zanimiv, poln bogate vsebine in smeha, za kar je poskrbel pianist. Predvsem si ga bomo zapomnili

po zadnjem dodatku Mjav, kjer sta solista oponašala mijavkanje. Zagotovim vam lahko, da je Marjani bolje uspelo, vendar sta bila oba odlična. Naslednji abonma bo 19. marca, ko nam bo zaigral ruski komorni orkester Sankt Petersburg.

Bili smo na Piramidi

13. februar 2007 smo si člani novinarskega in radijskega krožka zapomnili po prav posebni dogodivščini – v živo smo si ogledali razvedrilno oddajo nacionalne televizije Piramida in na tribunah podprli vipavsko rojakinjo Evo Irgl.

V studiu je vladala precejšnja gneča, saj veliko ljudem namreč sodelovanje v takih in podobnih oddajah prinese dodaten zaslužek, poleg tega pa se tudi zabavajo. Toda prostorska stiska na tribunah nas ni posebno motila in navdušeno smo ploskali vsak svojemu favoritu.

Med sabo so, poleg že omenjene poslanke Eve Irgl tekmovali še igralec Rado Mulej in lastnik striptease bara – Drago Leskovšek.

Voditeljica Erika Žnidaršič je oddajo začela s krajšim prispevkom o legalizaciji prostitucije, ki so ga kasneje vsi trije sodelujoči komentirali. Lahko si sami predstavljate njihove reakcije, naj omenim le, da sta ji bila pripadnika moškega spola veliko bolj naklonjena.

Kasneje so poskušali debato razvneti s komentarji glede denacionalizacije posestev v lasti Cerkve v povezavi z incidentom, ki se je zgodil v blejski župniji (za »nepoučene« naj omenim, da so se odločili zaračunavati vstopnino, da bi

tako pridobili finančna sredstva za popravilo dotrajane cerkve).

Irglova je seveda v skladu s svojo ideološko usmeritvijo kot tudi s samo ustavo (da ne pozabimo, 7. člen slovenske ustave natančno določa ločitev Cerkve od države) zanikala kakršnokoli povezavo vlade in slovenskega cerkvenega vrha ter obenem zanikala obtožbe, ki so letele na Cerkev zaradi zgodovinskih (in že tolikokrat opravičenih) dogodkov. Ker je nastopila zelo suvereno in so bile kritike protikandidatov tudi precej neutemeljene, na trenutke skorajda smešne, je seveda prepričala gledalce in na naše zadovoljstvo zmagala!

Helena Uršič, 3. a

Andreja Premrl

Prva misel, ko se zjutraj zbudim, je ...
kava.

Če bi ulovil/a zlato ribico, bi ...
jo izpustila.

Moja najljubša pesem je ...
jih je več, težko bi se odločila le za eno.

V OŠ sem bil/a ...
živahna, a pridna učenka.

Nikoli nisem izvedela/a ...
kaj bi bilo, če bi kdaj v življenju v množici možnosti izbrala katero drugo.

Moja prva simpatija je bil/a ...
navihan in simpatičen fant.

Uspešen/uspešna sem v ...
govorjenju oz. klepetanju; prijatelji pravi-
jo, da včasih ne znam nehati.

ŠGV mi gre na živce, ko ...
je treba zjutraj vstati iz postelje.

Svet bi spremenil/a tako, da ...
bi mogoče za začetek naredila kakšno
spremembo pri sebi.
Potem pa bi se usmerila k
višjim ciljem.

Irena Breščak

Prva misel, ko se zjutraj zbudim, je ...
kako bom preživela dan.

Če bi ulovil/a zlato ribico, bi ...
jo izpustila.

**V življenju sem bil/a najbolj
osramočena ...**
ko nisem ravnala po svoji vesti ali sem se
izneverila sebi in Bogu.

Moja najljubša pesem je ...
jih je več! Beli cvet, Blue Spanish Eye, O,

Yesterday, O Triglav moj dom ...

V OŠ sem bil/a ...
zaželena za pomoč sošolcem, pri švz
nerodna.

Nikoli nisem izvedela/a ...
(doslej) kdo vse mi je storil kaj dobrega,
ker se hvalil, je zame molil, mi je naklonil
dobro misel, odpuščanje ob krivici ...

Moja prva simpatija je bil/a ...
nekje ... nekoč ... v 3. razredu OŠ.

Uspešen/uspešna sem v ...

petju, pisanju in sporazumevanju z ljudmi, čudenju lepotam narave in umetnosti.

ŠGV mi gre na živce, ko ...

ne znamo pozdraviti, se nasmejati, narediti kaj za "boglonaj", ko slišimo preklin-

janje, hvalisanje ...

V življenju sem bil/a najbolj zadet/a od ...

veselja ob hoji v gore, toplém stisku roke, meditaciji v Taizejski cerkvi ...

Sonja Čotar - Konrad

Prva misel, ko se zjutraj zbudim, je ...

Reci mi, da je vikend

V življenju sem bil/a najbolj osramočena ...

Ojej, takih primerov je ogromno ... Mogoče pa res najbolj izstopa tisti, ko sem padla z avtobusa ... Okrog je bilo res največ ljudi.

Če bi ulovil/a zlato ribico, bi ...

jo spustila nazaj v okolje, od koder je prišla - tja spada.

Moja najljubša pesem je ...

zame prav poseben zakladek, vir sprostitve.

V OŠ sem bil/a ...

klepetuljast trn v peti učiteljev.

Nikoli nisem izvedela/a ...

kako je leteti v tandemu.

Moja prva simpatija je bil/a ...

en prav poseben frajer v vrščevski sku-

pini srnice.

Uspešen/uspešna sem v ...

vsem, kjer si res želim uspeti.

V življenju sem bil/a najbolj zadet/a od ...

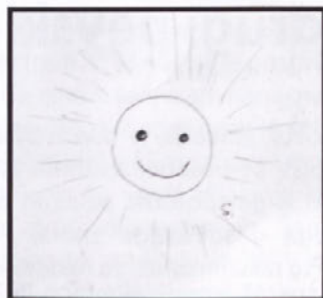
prave glasbe v pravem trenutku.

ŠGV mi gre na živce, ko ...

ne dela avtomat za kavo - takrat je potem navadno res naporen dan.

Svet bi spremenil/a tako, da ...

bi najprej spremenila kaj pri sebi. To se najbolj obnese - svet postane nenavadno drugačen, boljši.

Jezikovni tečaj nemščine

Tudi v letošnjem šolskem letu je bilo med dijaki ŠGV dovolj zanimanja za učenje tega, sicer precej robatega, a lepega jezika, da je bil krožek odobren. Vseh nas je okrog 15, razdeljeni smo v dve skupini, glede na to ali smo začetniki ali znamo (oz. naj bi znali) že nekaj več. Pod budnim očesom mentorice se prva skupina zbira ob sredah, druga pa ob četrtek osmo šolsko uro. Gotovo vas zanima, kaj sploh počnemo?

Na začetku ure se pozdravimo Guten Tag, napišemo datum in opišemo vreme. Mogoče to res deluje staromodno, ampak je na začetni stopnji učenja koristno. Sledi reševanje nalog, pogovarjanje in spoznavanje novega besedišča. Včasih si moramo pri sporazumevanju pomagati tudi z našo prelepo slovenščino, da ne pride do pomote. Del dela nam je prihranjenega za doma. Izmenjujemo se namreč pri govornih nastopih, pa tudi, če človek želi svoje znanje utrditi in dopolniti, je skoraj nujno, da si tedensko odtrže od prostega časa še kako urico ali dve.

Vendar pa nam bo ves ta trud lahko kdaj koristil, da nam ne bodo od pretiranega razlaganja v pogovoru s tujcem odpadle roke. Kadar človek ne zna niti besede, je navadno pri sporazumevanju res bolj podoben mlinu na veter, kot pa čemu drugemu. Če pa nam bo sreča naklonjena in bo druge Evropejce preplavila želja po učenju slovenščine, nam bo to znanje še vedno lahko prišlo prav pri branju. V zadnjem času pa se tudi povečuje možnost izmenjave študentov. Kakorkoli, »dodatnega« znanja nikoli ne velja zanemarjati. Vsaj škoditi nam ne more. Mi se bomo torej trudili še naprej, vsi vi, ki ste sedaj postali polni motivacije, pa se nam pridružite prihodnje šolsko leto.

Urban Debevec, 2. c

Že drugi pevski vikend našega zbora

V petek, 19. januarja, je bilo v dijaškem domu ŠGV še posebej živahno. Za dva dni smo si ga sposodili pevci in pevke Mešanega mladinskega zbora. Pevski vikendi so tako možnost za nadgrajevan-

je celoletnega dela, kot tudi priložnost za druženje.

Pevske vaje so se začele ob 17.00 v petek. Najprej smo se razdelili po glasovih in pilili neizdelane dele ... Vadili smo

naš letošnji program, predvsem pesmi za koncert, ki ga pripravljamo v kratkem (predvidoma konec marca).

Sobota je ravno tako minila v znamenju petja. Vaje s krajšimi premori so potekale čez cel dan.

Ko smo okoli petih zvečer odhajali domov, smo lahko videli zadovoljen nasmeš na obrazu naše zborovodkinje Lore-dane Sajovic in to je bila za nas največja nagrada ter spodbuda za aktivno delo še naprej.

Koncert skupine Kažipot

V četrtek, 15. februarja, se je naša telovadnica kar tresla. Mladi Kažipotovci so navdušili poslušalce, teh pa ni bilo malo. Poleg dijakov in profesorjev so prišli še bivši dijaki ŠGV-ja in ostali prebivalci Vipavske doline. Osmerica obetavnih glasbenikov nam je predstavila svoje pesmi in tudi vsem dobro znane uspešnice s področja duhovno ritmične glasbe.

Atmosfera se je še bolj naelektrila, ko so na prizorišče stopili Sašo in Robi ter Mežnarji. Naša telovadnica je kar oživela in na koncu smo bili že vsi na nogah.

Pri petju zadnje pesmi, Pozdravljam

tvoje ime, smo sodelovali vsi in tako na prijeten način sklenili dogodek.

Jan in Urška

Regijsko tekmovanje dijaških domov

Ko smo prvi ponedeljek v marcu dekleta sedla v šolski kombi, nismo pričakovale, da se bomo v Vipavo vrnile z zmago. Našo ekipo je sestavljajo 6 deklet: Maša Winkler, Ana Marušič, Marjana Pavšič, Natalija Budin, Juta Tomc in Alenka Krampf. Zaradi napornega dne v šoli smo bile utrujene, poleg tega pa nismo imele s sabo niti ene »menjave«, če bi se kat-

eri od nas med igranjem kaj zgodilo. Bile smo na trnih. Piko na i pa je postavilo dejstvo, da smo v šoli vzele napačne drese (brez števil), kar smo opazile šele med preoblačenjem v Šempetru.

Prvo tekmo so igrale dijakinje iz Nove Gorice proti dijakinjam iz Šempetra. Goričanke so zmagale in se v naslednji tekmi pomerile z nami. Zmaga je bila

naša, čakala pa nas je še tekma proti dijakinjam iz Šempetra. Tudi ta se je končala nam v prid. Zmaga nam ni prinesla le priznanja, ki bo viselo na oglasni deski v našem dijaškem domu, temveč tudi uvrstitev na medregijsko tekmovanje v Ljubljani.

Soigralkam se zahvaljujem za dobro igro in požrtvovalnost (nekaj časa bomo še imele »črna« kolena in komolce ter boleče prste) ter dobro voljo. Vzgojitelju Robiju Rolihu, ki je bil naš spremljevalec, pa zahvala za spodbujanje in skrb. Oglasimo se še po medregijskem tekmovanju.

Rezultati

Šolska tekmovanja:

Tekmovanje za Cankarjevo priznanje:

IV. stopnja

1. Helena Uršič
2. Urška Primožič
3. Dominik Šurc

III. stopnja

1. Maja Dakskobler
2. Ivana Kobal
3. Irena Čavdek

Zgodovina:

1. Helena Uršič
2. Maja Mozetič
3. Urša Mali

Regijska tekmovanja:

Angleščina (regijsko):

2. Ana Trobec
4. Veronika Ožbot
7. Matevž Vidmar
9. Dominik Šurc
15. Katja Ipavec

Državna tekmovanja:

Logika:

- Andreja Bratovž, 1. a, *srebrno priznanje*
 Špela Praček, 1. b, *bronasto priznanje*
 Jakob Valič, 2. b, *zlato priznanje*
 Tine Tomc, 2. c, *srebrno priznanje*
 Katarina Čermelj, 2. c, *zlato priznanje*
 Dominik Šurc, 3. b, *zlato priznanje*
 Tilen Marc, 3. b, *zlato priznanje*
 Mojca Ivančič, 4. b, *zlato priznanje*
 Matej Fornazarič, 4. c, *srebrno priznanje*
 Vida Samotorčan, 4. c, *bronasto priznanje*

Razvedrilna matematika:

2. Katarina Čermelj
6. Jakob Valič

Tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni:

- Vida Samotorčan, *srebrno priznanje*
 Tanja Kranjc, *zlato priznanje*
 Nastja Bric, *zlato priznanje*

Touching

Touching the tattoo on your left shoulder
Slipping under your skin
I'm the tattooed mermaid
Becoming one with you

The electricity surrounds us
Two sinners breaking barriers on a lawless planet
We're not afraid of the light
Time is our only enemy

I'll have to go of your hand in the morning
Sealing our lips with the last kiss
You'll vanish with the stars
Like so many times before

Until we meet again
I wish there was no time

I felt your look

I felt your look on me yesterday
Wishing it were your hands
Knowing you wish the same

You questioned my eyes like you always do
A simple yes or no
Although you knew the answer

Always torturing each other standing so far away
But close enough to see our every move
Waiting for moments of rare privacy

It is tough to act invisible
Ever harder to deny you
My flawed dream

Ledena sapa

Hladna, ledena sapa, mrzla, a vendar sveža, prijetna in prebujajoča v prostor temni vstopa in pot na čelu mi hladi.

Kri vroča in kot ogenj žareča se nemirno po ledeno hladnih žilah podi.

Otrpli udi, tresoče kosti, pol priprte veke, krvave oči in steklen pogled zazrt v daljavo.

Daljjava, daljjava nepredstavljava, ki jo kot nepremagljiv ščit led prekriva in resnico,

tisto pravo in edino od duše mi odmika in v temne jo globine skriva.

Na drugi strani vidim lučko, nežno svetlika se v soju jutranjega obzorja .

Le kaj ta lučka prinaša se oko sprašuje...
Je mar nov dan ali pa resnica, ki jo srce tako neskončno potrebuje?

Zgodba o medvedu Mihcu

Nekoč je v brezkraini Sibiriji živel medved Mihec. Prebival je skupaj z mamo Štefko, očetom Binetom in svojimi tremi brati. Bil je najmlajši in najbolj razvjen medved naokoli. Najraje je jedel med in pil mleko in če ni jedel vsakih pet ur, je začel jokati. Ko je dopolnil dvanajst let, je moral v šolo, pot do tja pa je vodila skozi mračni gozd, katerega se je Mihec zelo bal, zato ga je vsak dan tja pospremila mama in ga tam tudi počakala.

Tudi Mihec je odraščal in vedno bolj se je družil s sosedom Petrom. Skupaj sta se igrala po več ur in tekmovala, kdo bo zgradil višji stolp iz lego kock. Če je Mihec zmagal trikrat zapored, je to takoj povedal sošolcem in ti so ga slavili kot junaka.

Vendar pa je Mihec po nekaj letih začutil samoto, čeprav mu je mama posvečala

toliko časa kot takrat, ko je bil še otrok. Postajal je vedno bolj zatežen in tih. Nato pa je spoznal medvedko Metko. V njeni bližini je bil ves srečen. Začela sta hoditi na zabave, večkrat sta šla na pijačo in skupaj zamujala k pouku. Mihec je začel uporabljati telefon, ki ga je pred tem uporabil samo trikrat. Po določenem času sta postala pravi par. Ko sta starša izvedela za Metko, sta jo hotela tudi sama videti. In res jo je Mihec pripeljal domov na večerjo. Starša sta bila srečna, ker si je njun sin dobil tako dobro medvedko.

Nekega dne pa je bila Metka sama doma, saj sta šla njena starša na počitnice. Mihec se je odločil, da bo prespal pri njej, saj se je Metka bala biti sama doma. Ko je prišel k njej, ji je prinesel za darilo šopek, čokoladne bonbone in buteljko izbrane vina. Med večerjo sta oba začutila neko posebno povezanost. Začela sta se poljubljati in se prepustila strastni noči, katere nista nikoli pozabila.

Po končani srednji šoli sta se skupaj vpisala na študij prava. Vse dneve sta študirala, noči pa preživela v strastnih trenutkih. Metka je šla k frizerju vsak teden, Mihec pa vsak mesec. Vendar se je njuna zgodba zgodaj končala, saj sta umrla kot bruca v prometni nesreči.

Anonimus

Prevare, spletke in laži

v Linhartovi komediji Ta veseli dan ali Matiček se ženi

Na prevarah, spletkah in lažeh temelji naš svet prav tako močno kot na zupanju, časti in odkritosrčnosti. Spletke so bile vedno osnova za pridobivanje višjih družbenih položajev, prepoznavnosti v družbi in pa tudi za doseganje osebnih ciljev in interesov. Človek, ki je bil sposoben svojega tekmeca speljati na limanice, je postal uspešen in občudovan, nasprotnik pa se je kopal v sramoti. Z dobro spletko pa pride tudi velika nevarnost, da se sam ujameš v mrežo lastnih prevar.

Komedija Ta veseli dan ali Matiček se ženi je prepredena s tovrstnimi prevarami in spletkami. Vedno znova se pojavljajo vprašanja višjega in nižjega sloja. Avtor izpostavi nižji sloj kot pametnejši in iznajdljivejši, medtem ko je višji sloj z baronom Naletelom na čelu večkrat tarča spletk nižjega sloja in posledično velikih salv smeha na njihov račun.

Glavna spletkarja v komediji sta grajski služabnik Matiček in dekla Nežka. Njune spletke se začnejo kot odgovor na baronovo odkrito zanimanje za Nežko. Matiček in Nežka sta se odločila, da bosta barona s spletko najprej razkrila, posledično pa tudi osramotila pred groficom Rozalo. Ker sta vedela, da je baron naiven človek, sta mu zlahka pripravila past. Skupaj z baronico sta mu pripravila presenečenje z vaškim fantom Tončkom v glavni vlogi. Baron je po nekaterih zapletih vendarle nasedel spletki in bil

prikrašan za baroničino zaupanje in pa tudi za lasten ponos.

Baron je žrtev Matičkovih in Nežkinih spletk postal še dvakrat. Matiček in Nežka sta bila takrat že pripravljena na poroko, baronica pa še vedno ni verjela, da se je baron dokončno odpovedal Nežki. Zato sta se z Nežko odločili, da bosta brez Matičkove vednosti barona še zadnjič prevarali in ga s tem poskušali spametovati. Toda kot se je že velikokrat pokazalo, sta naposled skupaj z Matičkom še sami padli v jamo lastnih prevar. Na koncu so se rešili le zaradi domiselnosti komedije in ne zaradi svojega lastnega znanja. Baron pa je še tretjič obstal osramočen pred njimi.

Laži, prevare in spletke niso nikoli obojestransko dobre. Vedno se najde nekdo, ki je zaradi prevare prizadet, medtem ko se nekdo na nasprotnem, koncu z njo okorišča. Baron Naletel je v Linhartovi komediji prikazan kot star pohotnež, ki je v želji po mlajši ženski pripravljen prevarati zvesto ženo. Zdi se, da je na koncu prevara vrnjena s prevaro. Toda ali je človeku moralno dopustno uporabiti prevaro, pa čeprav z njo prevara prevaranta? Kolikšno mero zrelosti pokaže človek, ki se spusti na raven prevaranta, ne glede na to, da se izkaže, da je sam še boljši v kovanju prevar? Koliko tistih, ki so kovali prevare, je na koncu ostalo prevaranih? Baron Naletel je le eden

izmed njih. Matiček in Nežka pa sta imela le to srečo, da nista pristala med njimi. Na njuno srečo je baron v tretje spoznal, da je premagan. Toda, kaj bi bilo, če bi se odločil za drugo pot? Kaj bi bilo, ko bi bil ubral pot, ki jo je v takratnem času ubrala večina plemičev? Po tem scenariju bi se Matičkove in Nežkine spletke kaj klavrno končale. Prevarati prevaranta pomeni biti prevaran!

Čeprav se navidez zdi, da se je prevara obrestovala, pa se kasneje največkrat izkaže, da temu ni tako. Vedno se najde nekdo, ki je pripravljen prevaro maščevati. Tako na koncu prevarant ostane prevaran, in pot spletkarjenja velikokrat pelje v nesrečo in pogubo.

Ze Lucas

Prevare, spletke in laži

v Linhartovi komediji Ta veseli dan ali Matiček se ženi

Prevare, spletke in laži ... Naslov, ki je bil izbran za temo spisa, mi je vsekakor dal misliti.

Že, ko sem bral knjigo (Ta veseli dan ali ...), sem se sam pri sebi nasmehnil. V vsakem dejanju se laž meša z resnico in slediti pravi zgodbi, je kakor hoditi po blodnjaku, ne vedoč, katera pot je tista prava ...

Sprehodimo se skozi zgodbo, skozi oči dveh likov. Matička, fanta z glavo na mestu, fanta, ki mu srce bije samo za Nežko, in pa Barona, moža, čigar srce je nemirno in še samo ne ve, kateri takt naj ubere. Roko na srce, vsak od nas, ljudi, laže. Lažemo zato, da bi se rešili iz nam neprijetnih situacij, da bi rešili koga drugega ali pa preprosto zato, ker se nam v danem trenutku zdi smiselno. Okrog vsakega človeka je temačna koprena laži, skozi katero se drugi ljudje le redko prebijejo. Srce vsakega človeka je zavito v meglico skrivnosti. Zato ne moremo ob-

sojati Barona, ki je vodil, ali boljše rečeno, mislil, da vodi za nos kar tri ženske. Niti Matička, ki je lagal, da bi svojo edino ljubezen rešil.

Poglejmo torej zgodbo ... Baron Naletel, mož srednjih let, ki je bil visoko na tedanji družbeni lestvici, se zagleda v Nežko, kmečko dekle, ki naj bi postalo Matičkova nevesta.

Matička zato baron poviša in mu obljubi sobo v dvoru, saj bi ga tako veliko lažje imel na očeh. Snubi Nežko in zanemarja svojo gospo, ki mu je vdana. Namen njegovih prevar je jasen kot beli dan.

Matiček je veliko nižje na družbeni lestvici, je le dvorni vrtnar, vendar Nežko iskreno ljubi in ona mu ljubezen vrača. Matiček nekega dne izve, da Baron Nežko snubi in tako se odloči, da mu bo tudi sam s prevaro vrnil. Pošlje pismo, v katerem pravi, da se skuša nekdo sestati z njegovo gospo.

Seveda je to le ena izmed spletk, saj se

tudi Nežka odloči, da bo Baronu pokazala, kar mu gre. Tako se torej prevare prepletajo in skupaj tkejo nit zgodbe. Za zgodbo je pomembno tako Matičkovo pismo kot tudi laž, da je on skočil skozi grajsko okno, pa še veliko drugih velikih in majhnih spletk. Vsaka od njih je pomembna, saj bi se, če katere izmed njih ne bi bilo, zgodba iztekla drugače, kot se je.

Dejal sem že, da se vsak od nas kdaj zlaže, in četudi velja, da ima laž kratke noge, izredno dobro teče, sploh na kratke proge. Še več, vsak od nas, si kdaj želi slišati laž. Toliko bolj prijetna in topla je včasih v kruti resničnosti. Le kdo od nas si ne želi včasih zaplavati med oblake, v mavrično nebo, in si za trenutek oddahniti od realnosti.

Nekoč sem bral zgodbo o dečku, ki je toliko lagal, da je zabilisal meje stvarnosti, v kateri je živel. Začel je živeti lastne laži. To je tisto, kar je pri lažeh boleče. Z njimi se lahko težavam začasno izogneš, ne moreš pa jih rešiti. Vsaka prevara, četudi jo storiš v dobro drugega, ne bo ostala skrita za vedno.

Matiček je skupaj s svojimi zavezniki to občutil na lastni koži. Baron je večkrat odkril, da ga vlečejo za nos, kar je vodilo v nove prevare.

Tu pridemo do novega problema, ki ga predstavlja laž. Ko bo odkrita, jo boš moral zamenjati ali nadgraditi z novo in spet novo, dokler se ne boš v njih preprosto izgubil in utonil, kakor deček, o katerem sem govoril.

Tretji problem laži je ta, da bo laž še vedno z nami, četudi nas ne odkrijejo. Noč pod svoje temno krilo skriva otroke in tistih malo poštenih ljudi, ki mirno zaspijo,

z nasmehom na ustnicah.

Kaj pa ostali, ljudje, katerih jeziki, kakor noži zabadajo v hrbte prijateljev? Kaj pa oni? Zanje noč ne pomeni sna in vsak nov dan prinaša le nov strah pred razkritjem. Četudi je Baron morda res grdo ravnal s svojo ženo, jo je vendarle ljubil in gotovo mu ni bilo lahko, ko je moral priznati svoje laži.

Vsaka laž ima svoj konec, kakor tudi vsaka zgodba, vsako življenje in tudi ta spis. Laž se s človekom rodi, zapisana mu je v genih in bije v ritmu njegovega srca. Vsak od nas se je vsaj enkrat v življenju zlagal in zato nimamo pravice obsojati drug drugega.

Rad pa bi, da se vsak od nas zave, da besede bolj bolijo od udarcev, in rane, ki jih zada prevara, se zelo redko zacelijo.

Zato naj bodo naše laži majhne in maloštevilne. Naj ne bodo izgovorjene z namenom škodovati. In ne pustimo, da bi izgubili tla pod nogami in zaplavali v svet lastnih laži, kajti resnica ima vedno zadnjo besedo.

Luka Pregelj, 2. a

DARILO

2. del

Poskusil je najti oprijem, toda spolzke skale mu ga niso naklonile, tako da je s strašno bolečino priletel na trda tla v globeli. Kljub vsemu se na srečo ni preveč poškodoval. Modrice pa bi lahko prodal.

»Jani,« je zastokal. Stežka je obrnil glavo in videl je, kako zre vanj, tako dobrohotno, tako nedolžno, in vrnili so se mu občutki izpred let, ko je bilo njuno prijateljstvo še pristno. Ko sploh še nista hodila v hribe, ko sploh še nista iskala teh predmetov, ko nista imela skrivnosti.

»Pojdiva,« je dejal Jani s skrušenim glasom. Nikoli se ni na glas opravičeval, a videlo se je, da mu ni vseeno.

»Daj, stisni zobe, Matej, še malo,« ga je vzpodbujal, medtem ko sta hodila, ali boljše, hodičila mimo skalovja. Pravzaprav je Matej bolj skakal po levi nogi, saj ga je desna ob vsakem stiku s tlemi zaskelala. Z vso močjo se je oprijemal Janija, ki ga je moral skoraj vleči v dolino. Nenadoma je opazil krvav madež na prijateljevi bundi. Še isti trenutek so ga dlani ostro zapekle. Bile so scela odrgnjene in krvave.

»Ne sekiraj se zaradi krvi,« mu je pomirjujoče prigovarjal Jani. »Zdaj je najvažnejše, da te spraviva na varno.«

Matej je lahko samo zastokal, a v tem je bilo poleg bolečine izraženo tudi olajšanje, saj je čutil, da je Jani vsaj za nekaj trenutkov postal normalen. Morda se je tudi on zavedal, da je pretiraval. Tokrat sta se poslužila steze, saj je bolj zložno vodila v dolino. Za ovinkom se

je iznenada prikazala majhna vasica, ki je ležala na planoti. Nad njo se je razprostiral ogromen iglasti gozd, na druge strani pa brezmejno morje travnikov, iz katerih so štrleli osamljeni zaselki. Vas je bila nekako največja tod okoli, obsegala je kakih petdeset hiš, ki so vse strmele proti visokemu zvoniku. Ta je bdel nad svojimi podaniki in jih vse brez izjeme sprejemal pod svoje okrilje, tako da se dna sploh ni videlo. Zdelo se je, da zvonik raste kar iz sivih streh. Edino, kar je brazdalo to gručo, je bila ozka asfaltna cesta, ki se je navzgor končevala v neznanem, navzdol pa je peljala po vrtoglavih serpentinah. Do njiju je pričurljalo tiho zvonjenje. Kljub temu da sta se dolgo zadržala v hribih, je odbilo samo dvakrat. Po odličnem kosilu se je Polica pripravljala na počitek. Počitka žal ni bilo za dva fanta, enega zdravega, drugega z zvitim gležnjem, čeprav je slednji že plašno stopal po poti, tako da sta že kmalu po treh udarcih stopila iz gozda. Šele tedaj sta se ozrla nazaj in navzgor proti nebu. Škrbina se jima je rogala in nad njo se je lahko pobliskavalo. Vrh je bil zakrit za gosto kopreno. Neizprosna gora je tudi tega dne zahtevala svojo žrtev in pravično povrnila za predrznost. Tako Janijevo kot Matejevo.

Matejeva mama je bila vsa prestrašena in komaj jo je Jani prepričal, da je sin zdaj nujen primer in da ni časa za jok, marveč je treba hitro ukrepati. Na srečo je bil zraven tudi razsodni oče, ki je potrdil be-

sede najboljšega prijatelja svojega sina in hitro so ga odpeljali v bolnico, kjer je moral ostati par dni. Na srečo so ga brez težav pokrpali in lahko se je vrnil v svojo sobo v vasi pod Škrbino. S seboj je prinesel spominek, kamor so se navadno vsi podpisovali. Ker pa v vasi ni živelo veliko njegovih vrstnikov, je mavec, oziroma gips, kot mu je raje pravil sam in nasploh vsi, ostal nepopisan. Prav tako njegovo življenje, dokler ni nekega dne dobil obiska. Prišla sta dva, a bolj se je razveselil drugega obiskovalca, ki je bil pravzaprav obiskovalka.

»Oprosti,« je dejal Jani. »imel si prav. Res sem malo pretiraval.«

»Že v redu,« je odvrnil. Nikoli ni bil zamerljiv človek in tudi ni imel potrebe, da bi se še naprej hudoval. Pa tudi če bi se hotel, vso jezo mu je vzel prodoren pogled, ki je prihajal iz podobnih oči kot Janijevih, le da mu je pri tem, ko je uzrl obraz, postalo veliko topleje.

»Mija,« je komaj izdaval. Tako je bil očaran in nekako brez besed.

»Si v redu?« ga je vprašala.

»Zdaj mnogo bolje,« ji je popihal na dušo in se zatem na vse pretege trudil, da bi obudil spontan pogovor. Toda neznana sila mu je zaklenila jezik in čeprav mu je nekaj pravilo, da bi moral spregovoriti, je ostal tiho, a oba sta vedela, za kaj gre in sta se dolgo časa tiho občudovala. Na njegovo veliko razočaranje pa v tem ni bilo nič konkretnega, vse je bilo le površinsko in tudi potem, ko ga je Mija plašno poljubila na lice, se je počutil praznega, kakor je bila prazna njegova soba. Zdelo se je, da je situacija enaka kot prej. Ena sama praznina. Toda ta praznina je bila nekako prijetnejša, saj je napovedovala novo

obdobje, bolj prečiščeno, bolj gotovo. In napovedovalo je isto staro prijateljstvo z Janijem, ki se je pod Škrbino zalezlo v skrite koticke tiste preklete kaverne. Spet je pri Janiju oživela duša njegovega deda in v gore se je poslej odpravljal z ljubeznijo, ne z obsesijo. Ta sprememba je vplivala tudi na Matejevo mamo, ki se je naposled omehčala in ga končno pustila z njim v hribe.

Vse je bilo v najlepšem redu, razen ene stvari. Jani je namreč še vedno z enako gorečnostjo stikal po tleh in razpokah in vse spravljal v kaverno. Sprva je bil Matej nekoliko nejevoljen, potem pa se je navadil in tudi nikoli ni silil za njim. Raje je počakal zunaj, kakor tedaj, ko je čakal, da Jani pospravi svojo najdbo, prelep naboj. Kljub vsemu, si je mislil Matej, je med nama ostalo nekaj nedorečenega. Sliši se tako butasto, vendar je res. Tistega skrivnostnega darila nista oba nikoli več omenjala in Matej se sploh ni več trudil, da bi razumel, kaj dejansko pomeni. Žal pa se je ta plemenita beseda, da, samo beseda, darilo, pojavila med njima kot neka nevidna nepremostljiva ovira, ki to sploh ni bila videti spričo iluzije pravega prijateljstva, česar se je Matej vse bolj zavedal, če je nekoliko razmislil. Med njima so bile skrivnosti. Drugače namreč ne bi sedel tu spodaj in ga čakal zdaj že kar petnajst minut. Zdrzil se je, ko je s pogledom ošinil uro. V ušesa ga je zbodlo zamolklo grmenje. Oblaki so se zgostili in stemnilo se je. Postal je nesrtrpen in živčno se je začel prestopati. Nič čudnega ni bilo, če se Jani še ni prikazal, to je bila njegova najmanjša skrb. Več pozornosti je namenil bliskom, ki so se z vsakim trenutkom bližali. Jani se je še

kar zadrževal v jami, sam pa ga je čakal in čakal. Če je imel kaj dobrih lastnosti, potem je to gotovo bila potrpežljivost, toda če so meje presežene, so pač presežene. Kljub spominu na tisti nesrečni dogodek se je moral odločiti, da poišče prijatelja. Brigalo ga je, kaj snuje tam notri! Dobil je koristno lekcijo in ne bo silil. Samo vtaknil bo glavo skozi vhod in ga poklical. Tako bo storil.

»Jani, pridi hitro! Nevihta se bliža!« je pošepnil v žrelo. Nič.

»Jani!« Tokrat je zvenel bolj nestrpno. Bil je že ves na trnih. Še nikoli se prijatelj ni toliko časa zadrževal notri.

»Nič, naj me pa še enkrat pretepe! Zdaj je zadosti!« Stopil je do tiste odprtine, skozi katero se je lahko splazil samo suhec Janijevega kova. Spet je zašepetal prijateljevo ime. Nič!

»Jani, kje za vraga tičiš?«

Ni točno vedel, ali je spraševal v temo – kar je bilo slabo znamenje, saj bi ga moral do zdaj že oblizniti snop svetlobe – ali pa je, tokrat s strahom, spraševal le sebe. Kakorkoli, prepričal se je, da Janija ni v jami, zaradi česar se je še bolj prestrašil. Jani se je vdrl v zemljo, ki se je stresla zaradi groma. Izginil je! Pustil ga je na cedilu. Pustil ga je samega v teh hribih in čeprav bi z zavezanimi očmi lahko prehodil vso pot do domače hiše, ne bi smel priti nazaj brez njega. Šele tedaj se je zavedel, da je pravzaprav sam, v temni luknji, brez svetilke, tik pred nevihto. Zdelo se mu je, da se je še bolj stemnilo in kmalu je tudi spoznal razlog. Ne, niso bili oblaki. Ko se je obrnil, je vhod zakrivala temačna postava, ki ga je brez njegove vednosti motrila z očmi. Pred njim se je kot strela, pa ne z jasnega, ker so nebo čez in čez

prekrivali oblaki, znašel Jani.

»Da me nikdar več tako ne prestrašiš!« se je hudoval Matej, ko sta stopila pred vhod.

»Saj, strahopetec od A do Ž.«

»Nikar ne začenjaj spet s tem. Bilo je že dosti povedanega na to temo in ne maram je spet pogrevati.«

»Prav. Kaj si počel v kaverni?«

»Šel sem te iskat, ker se pripravlja nevihta.«

»Da nisi spet vohunil! Ne pozabi, kaj se ti je zgodilo zadnjič,« je rekel z grozečimi očmi, da se je Matej moral zdrzniti.

»Nisem pozabil. Sploh pa me ne briga več za tisto tvoje darilo, ki ga pripravljaš tam že pol leta.«

»Prosim, da mi ne omenjaš Darila. Boš že izvedel pravočasno, kaj to je. Tudi ti boš zraven, brez skrbi.«

»Prav. Pustiva to. Povej mi le še to, kam si izginil.«

»Nič posebnega. Našel sem prehod, pa me je zanimalo, kam se pride. No, ne daleč. Malo višje je drugi vhod. In ko te nisem videl spodaj, sem se pač odpravil sem.«

»Grem lahko še jaz pogledat?« je kar navdušen zaprosil Matej.

Glasno grmenje je pogoltnilo Janijev ne. Jasno, skozi tisti del kaverne ni smel. Tam se je pripravljalo presenečenje. Darilo.

»Zdaj pa le brž od tod.«

Matej je po svoje le našel eno dobro stvar v nevihti. Presekala je kočljiv pogovor, iz katerega bi se lahko izcimilo še marsikaj slabega. Bila sta že izven globeli in žal na precej odprtem. Jani se je zaskrbljeno oziral naokoli. Tokrat ni iskal zakladov, iskal je zavetje. Na odprtem je vseeno obstajala večja nevarnost, da se kaj zgodi,

in to se je še bolj potrdilo, ko je za njuni-
ma hrbtoma strahovito počilo in se je od
stene tam zadaj odkrušilo nekaj skalovja.
Zdaj je bila situacija že kritična. Matej
se je tresel kot pnevmatično kladivo. Še
nikoli ni doživel strele tako od blizu in kar
v nekakšnem šoku je obstal.

»Semle! Hitro!« Na srečo je bil tu Jani, ki ga
je grobo potegnil za sabo. Lahko bi celo
rekli, da jima je šlo za življenje. Škrbina
ju je preizkušala. Njenega vrha se sploh
ni več videlo, lahko se ga je samo slutilo,
saj so od tam prihajale vse strele. Vseeno
ji je preostalo še nekaj usmiljenja, čeprav
se je dež že začel na veliko izlivati na dva
mlada hribolazca. Ponudila jima je dokaj
varno zavetje med trdnimi skalami, kjer
bi ju le stežka dosegla uničujoča elektri-
ka. Stemnilo se je in skozi zavetje kapuc
sta le še s težavo videla drug drugemu
v obraz. Postalo je še huje. Dež je začel
ponehavati, toda narahlo, kot bi se bale,
so njuni bundi začele obletavati bele
krpice, tako neznatne, tako nedolžne,
tako mlade, a so grozile, da bodo prekrile
vso pokrajino s svojo tančico. Še vedno
pa so padale pod okriljem strašnega
neurja, ki se je razbesnelo nad Škrbino.
Nič ni kazalo, da bi se nehalo in Jani
je izgledal kar nekoliko ravnodušen,
brezbrižen, kot oaza miru sredi vojne.
Čakanju ni bilo videti konca in ni kazalo,
da bi se Jani hotel odpraviti v dolino. A
tudi če bi Matej hotel prevzeti pobudo,
se ni mogel dovolj zbrati. Kot Jani se je
napol zmedeno oziral naokoli, skozi ve-
dno gostejšo belo zaveso. Kar naenkrat
je začutil tako blaženo toplino in zazdelo
se mu je, da je doma, tako toplo mu je
pri srcu, zunaj je sneg in zima, toda on
je v sobi, prižema se ob radiator, ki pa ni

glavni vir toplote. Predvsem mu je skra-
jno prijetno. V njegovem objemu je, tako
blizu, da lahko zaznava njene najblažje
vzdihе, tako blizu, da sluti njeno kožo,
tako blizu, da bi kar za vedno tako ostal.
Hoče jo čutiti, hoče jo poljubljati, hoče se
je dotikati. Zre v njene prodorne oči, iz
katerih sije brezmejnа toplina, brezme-
jna ljubezen, sama dobrota. Ob njem je,
najlepše bitje na Zemlji. Ves svet izgine.
Mesto v njegovih možganih zavzema
le še njena prelepa podoba, njen blagi
obraz. Nekoliko ga stisne. Oh, Mija, za-
gode od užitka, tako sem utrujen in rad
bi se spočil. Upam, da mi ne zameriš.
Ne, sploh ne, mu odvrne glas, nežen kot
zvok harfe. Nasloni glavo na moje prsi,
prepusti se občutkom, poslušaj moje
srce. Ali slišiš? Samo zate bije. Kar zaspi.
Jaz bom vedno ob tebi. In zaspal je ob
najlepši glasbi, kar si jo je mogel misliti.
Bitje njenega srca ga je zazibalo v blažen
mir, prijetno tišino, tako da še vedel ni,
kdaj ga je poljubila na čelo in ga zapusti-
la. Nekaj mu je preprečevalo popoln vs-
top v njeno srce. Problem ni bil pri njej,
bil je v njem. To je začutil tudi v spanju,
ki ni bilo več mirno. Sunkovito se je pre-
budil in videl, da se je razblinila. Lahko jo
je le slutil, tako oddaljeno, skrito za belo
tančico, izza katere se je oglašalo zamolk-
lo grmenje. Mija, mu je ušel krik bolečine
in samote. V odgovor se je zaslišal oster
pok, ki ga je docela prebudil. Zadihano
se je ozrl naokoli. Sprva ni vedel, kje je.
Prvi trenutek je res mislil, da je v nebesih,
saj se je vsepovsod, kamor je seglo
oko, razprostirala sama belina. Še vedno
je močno snežilo in tudi grmelo, kar ga
je zbudilo. Spoznal je, da je v resničnem
svetu, ko je skozi metež uzrl v snegu

živo rdeč odtенок Janijeve bunde. Stresel se je. Zdaj se je znašel sredi srhljivke. Pravkar se je zavedel, da je manjkalo zelo malo, pa bi se srečal s smrtjo, ki bi ga sprejela v svoje kraljestvo. Pravzaprav ga je rešila nevihta in priznal si je, da je kar malo nejevoljen, saj je izginil tisti pristen, a smrtonosen občutek topline. Toda strah pred Matildo je bil močnejši in tista želja v njem je izginila. Zdaj si je želel samo še domov. Mora prebuditi Janija. V nekakšni omotici, ki prime človeka po spanju, je zakoračil proti prijatelju. Zbudi ga, je zaslišal v glavi. Zbudi ga in pojdi hitro domov. Tu ne bosta našla drugega kot smrt. Že ga je hotel potresti, ko je še enkrat strahovito počilo. Ni vedel, ali je zares zagrmelo ali je le on podoživljal prejšnji šok v podzavesti. Lahko da je prišel iz njegove notranjosti. Misli so mu odplavale nekam daleč, tja v tisto globel. In h kaverni. Zrl je v rdečo bundo in pod njo se je skušal spomniti obraza svojega prijatelja. Pripravljam Darilo, so se od nekod prikradle njegove besede. Norec, ali ne veš, da lahko vse skupaj raznese. Raznese ...

Matej je stresel z glavo. Naenkrat mu je postalo vse kristalno jasno. Norec ... Pošast ... To ni bil več njegov prijatelj. Spremenil se je v tujca. Z gnusom in vsem zaničevanjem, kar ga je premogel v tistem žalostnem trenutku, se je obrnil proč. Pusti ga, pojdi! Odreši svet tega škodljivca. Pojdi! Tako ali tako ne bo nihče izvedel. Pojdi!

Plašno je napravil prvi korak v novo zapadli sneg. Ozrl se je na svojo stopinjo. To je bila sled morilca ...

»Ne! Dovolj imam njegovega poniževanja, njegovega izmikanja, dovolj imam te ob-

sedenosti. Grem,« je zatrdil. »Tokrat ne bom strahopetec!«

Naredil je še nekaj korakov, ki so se vtisnili v belo podlago. Skozi goste snežinke je komaj še razločil Janijevo sicer opazno bundo. Še kar je spal. Spal in korakal v smrt, v njen hladni, brezčutni objem. Plaval je proč od tega sveta, proč od Police, Škrbine, Mateja, kaverne, granat, vsega. Toda ni bilo še določeno, da umre ta dan. Čakala ga je še poslednja preizkušnja. Zato je še v tretje, morda v drugo, saj Matej ni natančno vedel, zagrmelo. Tokrat si je moral priznati, da gre bolj za skrivnostno bobnenje. Na kaj ga to spominja? V glavi mu je nenadoma škljocnilo. Bobnenje je postajalo glasnejše.

Konec 2. dela

Dominik Šurc

Horoskop

Za vas so si tretje oko očistili DreamKvaziTeam.

Vodnar (21. 1.–18. 2.)

Frustracijske situacije vas bodo pripeljale do konfliktov in posledično tudi stresa. Zapomnite si: najprej morate osvojiti osnovne potrebe, šele nato se lahko lotite višjih! Priporočamo vam konstruktivno spoprijemanje z duševnimi obremenitvami; in sicer preusmerjanje k drugemu, približno enakovrednemu cilju ali, če gre za moralno nesprejemljive motive, sublimacijo. Čeprav označujete čustva kot pozitivna in negativna ne pozabite, da so z moralno etičnega vidika nevtralna, zato se pazite ljubezni!

Ribi (19. 2.–20. 3.)

Čeprav valentinovo ni potekalo po vaših načrtih ali željah, vam bo gregorjevo, ko se ptički ženijo, bolj naklonjeno. Mogoče boste zelo presenečeni, ko vas bo deževno vreme, ki ga bo v bližnji prihodnosti ogromno, spravljal v dobro voljo. Zaradi dobre volje naj vas malo skrbi, saj se boste raje zabavali, kot pa posvečali šoli, zato boste pri treh predmetih dobili nezaželeno oceno. A ne skrbite; s korpucijo se da vse rešiti! Torej, če si boste upali tvegati, vam napovedujemo tudi to, da bo vaša nova evrodenarnica dokaj lahka.

Oven (21. 3.–20. 4.)

Zaenkrat vam Mars in Neptun ne napovedujeta kake grozno svetle prihodnosti, pa tudi s popolno katastrofo vam ne grozita. Kako se bodo odvijali naslednji tedni, je odvisno, kako boste ocenili situacijo in se podali na delo. Bliža se vaš rojstni dan in če bo deževalo na tisti dan, vas lahko potolažimo, da bo šlo od takrat naprej le še navzdol, dokler ne boste naredili nečesa, kar od vas 100% ne bi pričakovali. Ljubezen: tako kot do zdaj – "ena srednja žalost". Finance: v denarnici le za majhno pest drobiža. Uspešnost na delovnem mestu: ja-pa-ja-de.

Bik (21. 4.–21. 5.)

Bikec/bikica, v ljubezni se spet odpirajo nikdar rešena vprašanja in že spet nimaš dovolj poguma in ne veš, kako naprej. Pri tem ti pa ne morem pomagati. Primi se v roke in stori, kar je prav! Drugače vam kometi napovedujejo, da boste na delavnem področju dokaj uspešni, če boste le vložili kaj truda v delo. Da se boš bolje počutil/počutila, si natanko čez en teden obleci kaj rumenega, zelenega ali fluorescentno rožnatega – boš videl/videla, da bo pomagal.

Dvojčka (22. 5.–21. 6.)

Hm ... vidim, vidim, čutim ... prihaja ... ali pa ne ... kaj za ... Tvoje čakre so tako zapackane, da ti meseci čiščenja ne bi pomagali. Naredi že nekaj iz sebe. Ni

treba, da postaneš ravno kak brezposeln multimilijonar, toda lahko se spraviš k zvezku in potešiš kognitivne potrebe, čeprav nisi še zadovoljil niti osnovnih potreb. Toda saj veš – počasi se daleč pride, hitro pa še prej.

Rak (22. 6.–22. 7.)

Letite 10 metrov nad tlemi od zaljubljenosti ... Dolgčas! Drago dekle, dragi mul! Saj bo še čas za zaljubljenost in simbiotično preživljanje prostega časa ... PO POROKI! Pojdi še kaj ven in se še kaj zabavaj s prijatelji, ki te neskončno pogrešajo in te na skrivaj že imenujejo odpisani ... Reši situacijo, dokler ne bo prepozno (se bo hotel/hotela zaročiti s tabo pri devetnajstih!).

Lev (23. 7.–23. 8.)

Čeprav je bilo na vašem ljubezenskem področju še do pred kratkim neizmerno "sušno", se bodo stvari kmalu obrnile. Ne dajte se, vaše/vaši nove/novi osvajalke/osvajalci bodo neinteligentne/neinteligentni, grde/grdi in vas popolnoma nevredne/nevredni. Raje se posvetite čemu koristnejšemu, vaš čas bo prišel šele poleti na Hrvaškem. Če boste s prijatelji v roku pol meseca odšli na obalo, boste spoznali sexi Italijanko/Italijana.

Devica (24. 8.–22. 9.)

Prebolevate bolečine po neuspešnem valentinovem ... Big deal! Prijatelji vam bodo hoteli pomagati tako, da vas bodo hoteli na vse načine zvleči na kak žur. Pojdite z njimi zaradi njih in se poskušajte zabavati – mogoče boste spoznali

kakšno zanimivo osebo. Imeli boste čast, da boste izvedeli neko zelo pomembno novico zelo prepozno, toda bodite veseli, da se kdo sploh zmeni za vas. Zdravje bo zelo slabo.

Tehnica (23. 9.–23. 10.)

Si že kdaj slišal profesorja Trošta grmeti Non scholae, sed vitae discimus? Ne? Pa ti sploh sodeluješ pri latinščini? Skrajni čas je, da se zamisliš nad sabo! Pred tabo so še meseci in meseci trdega dela, če ne boš hotel/hotela videti šole od znotraj med poletnimi počitnicami. Izbira je tvoja. Poleg tega, da se ti je že sedaj nagradilo preveč dela, te še ljudje v tvoji okolici ne bodo upoštevali in ti pomagali. Tvoja ljubezenska črta je rahlo zabrisana, denarja tudi ne boš imel/ime-la ... Dragi moj/draga moja, slabo ti kaže. Vesela novica – preživel/preživela boš.

Škorpjon (24. 10.–22. 11.)

Obdobje krofov je mimo, prišel je postni čas in ta je najprimernejši, da si vzamete nekaj časa zase, se pripravite na prihajajoče praznike in se, seveda, postite. To bo dobro delo tudi vaši duši, poleg tega, da se boste mogoče rešili nekaj odvečnih kilogramov. Tistim, ki ste bolj podvrženi alkoholu, pa predlagamo Karitasovo postno akcijo 40 dni brez alkohola. S skrbno telesno in duševno pripravo boste pripravljeni na letošnjo pomlad, ki bo zelo pestra. Če se odpravite po nakupih, vam priporočamo oblačila v rožnatih odtenkih ali pa klasično črno-belo kombinacijo.

Strelec (23. 11.–21. 12.)

Vse galaksije še ne raziskanega univerzuma, črne luknje in supernove so na vaši strani. Nihče pravzaprav ne ve zakaj, toda imajo vas rade in vaše življenje bo še naprej srčkasto in sončkasto, kot je bilo do sedaj. Loterije se vam ne splača igrati, ker je možnost, da zadenete 0,002 : 4563212000 – torej ne zapravljajte denarja za loterijske listke, ker se vam ne bo povrnilo – nikoli. Na usmiljenje nadrejenih se vam tudi ne splača zanašati, ker se lahko zgodi, da bodo kot aprilsko vreme. Maturant, maturantka – začni delati s polno paro, ker se lahko zgodi, da te bo šolsko delo ugonobilo.

Kozorog (22. 12.–20. 1.)

Da, prav imate: vaše življenje je zadnje čase totalno "bedno"! Jutri ste na seznamu za spraševanje, vendar nimate pojma, če ste v dijaškem domu, je na jedilniku zanič hrana, vsega imate vrh glave, s prijatelji se slabo razumete, doma vam neprestano kaj očitajo, če imate fanta/punco, so z njim/njo gotovo težave. Radi bi vam povedali kaj lepega, ampak vas moramo razočarati: vaša situacija bo še nekaj časa trajala.

Kolofon

Glavni urednici:

Maja Dakskobler
Helena Uršič

Tehnični urednik:

Gašper Ploj

Urednica fotografije:

Urška Bačar

Avtor naslovne računalniške grafike:

Klemen Cotič

Mentorstvo:

Andreja Premrl

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Naklada:

100 izvodov

Vipava, marec 2007

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17429

Semenišče Vipava

17429